

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: O. G.**, zastoupena JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem, se sídlem Vránova 39, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2004, č. j. 36 Az 440/2003 - 49,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelky, advokátu JUDr. Martinu Šmerdovi, **se přiznává** odměna v částce 2558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) svojí včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2004, č. j. 36 Az 440/2003 - 49, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 10. 2002, č. j. OAM - 489/AŘ - 2002, kterým byl zamítnut stěžovatelčin rozklad a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 10. 2001, č. j. OAM - 62/VL - 11 - P08 - 2000, jímž bylo rozhodnuto, že účastník řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České

republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou uváděné potíže v zemi původu - v Kazachstánu kvůli arménské národnosti žalobkyně, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Žalobou podanou dne 20. 11. 2002 u Vrchního soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání obou shora uvedených rozhodnutí správního orgánu, jejich zrušení a vrácení k dalšímu řízení. Žalobkyně napadla uvedená rozhodnutí v celém rozsahu, neboť podle jejího mínění správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), když nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna šetření nutná k objasnění všech okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci a tímto se dopustil porušení zásady objektivní pravdy. Dále podle názoru žalobkyně je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů. Došlo proto i k nesprávnému právnímu posouzení žádosti o udělení azylu a v důsledku toho i k vydání vadného rozhodnutí.

O žalobě rozhodl po postoupení věci Vrchním soudem v Praze ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 příslušný Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 4. 2004, č. j. 36 Az 440/2003 - 49, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyní uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka dne 3. 6. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka výslovně uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti především uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tvrdí, že krajský soud, nesprávně posoudil zejména otázku důkazních návrhů žalobkyně, když při svém rozhodování vycházel z toho, že žalobkyně v řízení před správním orgánem neunesla důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení o pronásledování jiných národností Kazachy v Kazachstánu. Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatelka dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že si správní orgán pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné, aktuální a konkrétní informace o situaci v Kazachstánu, což mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a proto soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svých dvou písemných vyjádření k obsahu kasační stížnosti, kterou nejdříve podala stěžovatelka sama, a poté ji doplnila k výzvě soudu prostřednictvím

jí ustanoveného zástupce, uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Brně byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. Žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Brně právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Brně náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky

v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2004, č. j. 36 Az 440/2003 - 72, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, odměna za dva úkony právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 2558,50 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu